

Sunnyvale Hỡi Nhiều Năm Biệt

Một thời tôi ở Sunnyvale
Tôi thấy mùa Thu đến buổi chiều
Lá rụng tự nhiên mà lá rụng
Con nai ngơ ngác đứng trên đèo
Nó len lách cỏ vào thung lũng
Nó đớp sương hồng tơ nắng treo
Tôi đậu xe bên đường thật vắng
Nhìn Thu hiu quanh chẳng ai theo...

Gió lạnh, lạnh hơn chiều bữa trước
Tôi nghe như có tiếng Thu buồn
Khiến tôi nhớ quá trời mây nước
Mà núi rừng kia chẳng Cổ Hương!
Không có con sông nào trước mặt
Bỗng thềm muốn thấy bóng giang sơn...
Bỗng thềm...nghe tưởng còn con nít
Nhớ lại...con nai chắc lạc đường?

Vài tiếng tép khô nghe bứt rứt
Con nai có lẽ gọi tình nhân?
Tôi muốn gọi ơi...tình cố cựu
Thấy vài chiếc lá bỗng rung rung...
Đó, vài chiếc lá Thu còn sót
Còn chút màu xanh của núi rừng
Còn chút cánh đồng trong ký ức
Cánh cò bát ngát buổi hoàng hôn...

*Sunnyvale hỡi nhiều năm biệt
Thung Lũng mùa Xuân ngập nắng hồng
Ai có nhớ mình? Không biết nữa
Chiều Thu ở Los nắng rừng rừng...*

Trần Văn Lệ